

အိမ်

အတုအမူအောင်
ကုန်ကြမ်း

အခန်း (၁)

“ဟေ့ .. သူ့ကို တားထားကြစမ်း .. ရှေ့ကိုတစ်လှမ်းမှ တိုးမလာစေနဲ့ ..”

ဩဇာတိက္ကမပြင်းသော အမိန့်သံက မော်နီတာစခရင်ရှေ့ကနေ ပြတ်သားစွာ ပျံ့လွင့်သွားခဲ့၏။ ထိုအမိန့်သံနှင့်အတူ ခြံထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားသည့် ယောက်ျားသုံးယောက်၏ ခြေလှမ်းတွေက အနီရောင်ကျောက်ပြားတွေပေါ်ကနေ ခြံတံခါးနဲ့ ‘ပဒုမ္မာ’ စံအိမ်ကြီးဆီ ဆက်သွယ်ထားသော ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ် တလွှားလွှားရောက်ရှိသွားခဲ့ကြ၏။

“ရပ်လိုက်စမ်း ..”

ခြေထောက်သုံးစုံသည် ခြေတစ်စုံရှေ့ကနေ တန်းစီပိတ်ကာထားလိုက်ပြီး ...

“ဘာကိစ္စလဲ ..”

“ငါ့အိမ်ကို ငါပြန်လာတာ ..”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပြတ်ရှုသော ဖြေသံက စူးလက်သည့်မျက်ဝန်းလေးတွေကြောင့် အေးစက်ခြင်းကိုဖြစ်ပေါ်စေကာ ...

“ရှေ့ကဖယ် ..”

“မင်းကို ဝင်ခွင့်မပြုဘူး ..”

“ဘယ်သူကလဲ ..”

“သူဌေး ဒေါ်ခင်ဝင့်လှိုင်က ..”

“ဟွန်း ..”

လေးထောင့်ဆန်ချင်သော ပြည့်ဝင်းသည့်မျက်နှာလေးက မဲ့ပြုံးကြောင့် အကျည်းတန်မသွားသည့်ပြင် သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေက စူးစူးလက်လက်ဖြစ် လာလေ ပိုလှလေ ...

ရှေ့က ပိတ်ကာထားသည့် သုံးယောက်စလုံးကို အေးစက်စက်ကြည့်ကာ ပခုံးနှစ်ဖက်မှာ ချိတ်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်လေးမှာ လက်မနှစ်ဖက်ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ပြီး ..

“ဒေါ်ခင်ဝင်း ကနေ ဒေါ်ခင်ဝင့်လှိုင် ဖြစ်သွားတာလား .. ဟွန်း .. ထမင်းချက်ကနေ အိမ်တော်ထိန်း ... အိမ်တော်ထိန်းကနေ သူဌေး ..”

“ဒီမှာ မိန်းကလေး .. မင်းကို ဆွဲမထုတ်ခင် မင်း ထွက်သွားလိုက်ပါ ..”

“ဆွဲထုတ်ပစ်နိုင်တာ သိရက်နဲ့ လာခဲ့တာပဲ .. ဒါပေမဲ့ ..”

ပြောပြီး ယောက်ျားသုံးယောက်ကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ...

“ခွေးနဲ့ ရှူးတိုက်လိမ့်မယ်လို့ တော့ မထင်ခဲ့ဘူး ..”

“ဝှစ် ..”

“ဖက် ..”

လက်သီးတစ်ဖက်က ရိပ်ခနဲပစ်ဝင်သည် ။ သူမက ကိုယ်တစ်ဖက်လှည့်ပစ်ကာ လက်သီးချက်ကို ရှောင်ပြီးဖြစ်လျက် ဘေးက လူကို ပတ်ကန်ပစ်လိုက်၏။

“အင့် ..”

သတိနှင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည် မို့ သူမ အငိုက်မမိခဲ့ပေ။ သုံး
ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ပေမဲ့ လှစ်လှစ်ပါအောင် လှုပ်ရှားသွားသည့် သူမ
ရဲ့ အရိပ်ကို မျက်စိလည်ကုန်ကြ၏။

ထိုစဉ် လဲကျသွားသူက ခြေထောက်တစ်ဖက်နှင့် သူမခြေထောက်ကို
ရှုပ်တိုက်ချိတ်ဆွဲလိုက်သောကြောင့် တစ်ဖက်ကို ရင်ဆိုင်နေသည့် သူမ
ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးလဲကျသွားသည် ။

အသာစီးရသွားသည် နှင့် နှစ်ယောက်က ခုန်ထလာလျှင် သူမ လဲကျ
နေရာမှ ထချိန်မရတော့ဘဲ ဒဏ်ရာရှိနေသော ပန်းအိုးဟောင်းတစ်လုံး
ကို ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည် ။

သူမ ဘာလုပ်မည်မှန်း မသိသော်လည်း ရုတ်တရက် သဲတွေ ဖွားခနဲ
ပျံ့လွင့်လာကာ ..

“ဟာ! ...”

“အား ...”

မျက်လုံးတွေကို မှီ တပ်ပစ်လိုက်ပြီး ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဝိုင်းရံလာခြင်းက
ပျက်စီး၏။ သူမ နေရာမှ ချက်ချင်းခုန်ထသည် ။ သို့သော် ...

“ရွှေပါးအပ် ..”

မိန်းမသံတစ်သံ ဟိန်းထွက်ပျံ့လွင့်လာခဲ့ပြီး ..

“သူ့ကို မလွတ်စေနဲ့ ..”

အသံမှာ တစ်ချက်ငိုငံသွားမိကာ ..

“ဒုတ် ..”

“အ ..”

အန္တရာယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွားသည် ။ အရှောင်
ကောင်းသော်လည်း သေကွင်းသေကွက်တော့ လွဲသွားကာ ဓားမြှောင်က
ညာဘက်လက်ပြင်မှာ စိုက်ဝင်သွား၏။

“ဟေ့ .. ပြေးပြီ .. ရအောင် ဖမ်းစမ်း ..”

တံခါးဆီကို သူမ အားကုန်ပြေးသည် ။ ထိုစဉ် တံခါးက အော်တိုပိတ်
နေပြီမို့ ကြီးမားသော သံတံခါးချပ်ကြီးက တစ်ဖက်ဘောင်သို့ တရွေ့ရွေ့
ပြေးကပ်လုလု ..၊

သူမ ခြေတစ်ချက်ဆောင့်၍ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်လှဲပြီး လှိမ့်ထွက်လိုက်
သည် ။ အရှိန်ကြောင့် ခြံရှေ့ကနေ လမ်းကလေးပေါ်ကို တိုက်ရိုက်စင်ထွ
က်သွားပြီး ..၊

“ကျွါ ..”

ကားတစ်စီး၏ ရှေ့ကို ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ရောက်သွားခဲ့၏။

“လုပ်စမ်း .. လုပ်စမ်း .. တက်ကြိတ်မိပြီလားမသိဘူး ..”

စကားသံနှင့်အတူ ကားထဲက ဆင်းလာသည့် ခြေထောက်တွေကို သူ
မ ကြည့်မိသေးသည် ။ ပြီးတော့ ပိတ်လုပ်ပိတ်ခင် ခြံတံခါးနားမှာ အရှိန်
တန်သွားခဲ့ကြသည့် ခြေထောက်တွေ ..၊

အကယ်၍ ဒီကားရှေ့ကို သူမ ရောက်မလာခဲ့လျှင် ဒီလူတွေလက်က
လွတ်ပါ့မလား .. ။

အခန်း (၂)

“တောက် ..”

ဒေါ်ခင်ဝင့်လှိုင်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း တက်ခေါက်မိသည်။ ။

“တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ဟာတွေ ..”

“ကျွန်တော် အသုံးမကျတာကိုပြောမယ့်အစား ဒေါ်ဒေါ် မပြောဘဲ ထားခဲ့တဲ့ အပြစ်ကြောင့် ဒီလိုတွေဖြစ်ကုန်တာလို့ ရော မထင်ဘူးလား ဒေါ်ဒေါ် ..”

“ဘာပြောတယ် မင်းက ..”

သူမ ဒေါသထွက်နေသလောက် မျိုးညွန့် ကလည်း မျက်နှာတစ်ပြင် လုံး ဒဏ်ရာဗလပွနှင့်ဖြစ်ကာ မကျေနပ်သည့် မျက်လုံးတွေက ရန်လိုနေ ၏။

“ဒီကောင်မလေး ကိုယ်ခံပညာတွေ ဒီလောက်တတ်နေတာ ဒေါ်ဒေါ် သူ့ကို ထိန်းလာခဲ့ပြီးတော့ ..”

“ဟဲ့ .. ငါထိန်းခဲ့တာတုန်းက ခုနစ်တန်းကျောင်းသူလေးပဲ ရှိသေး တာလေ .. သူ ဘာတွေတတ်မြောက်လာသလဲ ငါဘယ်လိုလုပ် သိမှာ လဲ ..”

“ကျွန်တော်တို့ လည်း မထင်မှတ်ဘဲ အငိုက်ခံလိုက်ရတာ ..”

ယောက်ျားသုံးယောက်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ က ကြေးစားလူသတ်သမားတွေမှ မဟုတ်တာ ..”

“အေး .. အခုသိပြီ .. မင်းကို ငါမခိုင်းတော့ဘူး မျိုးညွန့် ..၊ ကြေးစားတွေငှားမယ်၊ ဒီကောင်မလေးကို ကိစ္စတုံးမှ ‘ပဒုမ္မာ’ မျိုးဆက်ပြတ်မှာ ၊ ဒီမျိုးဆက်ရှိနေသရွေ့ ငါစိတ်မအေးနိုင်ဘူး ..”

“ဒေါ်ဒေါ်က ..”

“တော်ပြီ ..”

ဒေါ်ခင်ဝင့်လှိုင်က ဖုန်းထုတ်ကိုင်ရင်း နေရာမှ ထွက်သွားလျှင် မျိုးညွန့် အူယားဖားယားလိုက်သွားကာ ..၊

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော် မထင်မှတ်ဘဲဖြစ်သွားလို့ လွဲချော်သွားတာပါ၊ နောက် မဖြစ်စေရပါဘူး ..”

ဒေါ်ခင်ဝင့်လှိုင်က တစ်ချက်မှ မကြည့်ဘဲ ခြံထဲဆင်းထွက်သွား၏။ မျိုးညွန့်ကလည်း လိုက်မြဲလိုက်ရင်း ..၊

“ကြေးစားတွေသုံးရင် အကြီးကြီးဖြစ်သွားဖို့ ပဲရှိတယ်၊ ဒီကိစ္စကို လူမသိသူမသိ ဒေါ်ဒေါ် ရှင်းပစ်ချင်တာ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်တော့မှာ လဲ ..”

ခြေလှမ်းတစ်ချက်တုန့်သွားတော့မှ မျိုးညွန့်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ရှေ့ကနေ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ကာ ..၊

“ပဒုမ္မာ စံအိမ်ကြီးက ပဟေဠိဆန်လောက်အောင် ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်၊ ပြီးတော့ အတွင်းလှိုက်ရှုပ်ထွေးမှုတွေနဲ့ လူတော်တော်များများ စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်၊ ခုချိန်မှာ ဒေါ်ဒေါ် နာမည်ပျက်ခံလို့ လုံးဝ မဖြစ်ဘူးနော် ..”

“ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ နာမည်ပျက်မခံဘဲ ဘဝပျက်ခံမလား ဆိုရင် တော့ ငါ့ဘဝကို ငါအရယူရမှာပဲ .. ဒီအမွေတွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိနေတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်ကိုမှ မရှင်းနိုင်ရင် ..”

“လူသတ်ရတာလောက် လွယ်တာမရှိဘူး ဒေါ်ဒေါ် .. ဒါပေမဲ့ ..”

“ငါကနှုတ်ဆိုနှုတ်လိုက် ပေါင်းဆိုရင် ပေါင်း၊ နှုတ်လောက်တာ မနှုတ်လောက်တာတွေ ငါမလိုချင်ဘူး မျိုးညွန့် ..၊ ငါဖြစ်ချင်သမျှဖြစ်အောင် လုပ်ရဖို့ အတွက် ဒီလိုနေ့ကို သည်းခံစောင့်လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းမနည်း တော့ဘူး၊ ငါပြောတဲ့ အမိန့်၊ ငါခိုင်းတဲ့ အလုပ် ဘယ်လောက်ခက်ခဲခက် ခဲ သဘာဝကျကျ မကျကျ ..”

ပြောရင်း မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်ကြည့်ကာ ..၊

“ငါခိုင်းတာကို မင်းလုပ်မယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပြီဆိုရင် စောဒက မတက်နဲ့ ..”

ထိုစဉ် ဒေါ်ခင်ဝင့်လှိုင် မျက်လုံးတွေက တိုက်ကြီး၏ ခေါင်းဘက်အပေါ်ဆုံးထောင့်ခန်းကို ရောက်သွားကာ ..၊

“ဒီလူ သတိပြန်လည်လာဖို့ လိုတယ်၊ သူ့ရဲ့ စကားတစ်ခွန်း ဒါမှ မဟုတ် လက်မှတ်တစ်ချက် ..”

“သူဌေးကြီးက သူ့ရဲ့ မယားပါ သမီးကို မျက်နှာမမြင်ရဘဲ ဒေါ်ဒေါ်ခိုင်းတာ အသာတကြည်လုပ်ပေးပါ့မလား ..”

“သူ ငြင်းခွင့်မရှိပါဘူး ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်မလေး အိမ်ပေါ်ကိုတစ်လှမ်းမှ တက်မလာဖို့ အရေးကြီးနေတာ ..”

ပြောပြီး နာရီကိုပင့်ကြည့်ကာ ..၊

“ဒေါက်တာ လာတော့မယ်ထင်တယ်၊ မင်းကို နောက်ထပ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါပြောရဦးမှာ လား ..”

“မလိုပါဘူး ဒေါ်ဒေါ် .. သိပါတယ် ၊ ဒီကောင်မလေးမှာ ဒဏ်ရာရသွားတယ်၊ ရှာရတာလွယ်ပါတယ် ..”

“ဘာလဲ .. ဟိုကားပေါ်ပါသွားတာပဲဆိုပြီး ကားနံပါတ်နဲ့ လိုက်ရှာမှာ လား ..”

“ကျွန်တော် ...”

“ရွှေပါးအပ်ကို မင်းဘယ်လိုမိန်းကလေးထင်နေသလဲ မျိုးညွန့် ..”

ငယ်ငယ်ကတည်းက ခေါင်းမာသည် ။ နို့ဆာရင်လည်း မငို၊ ဖအေမအေကိုမှ စွဲလမ်းခင်မင်နေတာမျိုးလည်း မရှိ ..။ ဘယ်သူကောက်ချီထားထား တွန်းထိုးငိုယိုပြီး လက်ရွေးခဲ့တယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူးပေ ..။

ဒါပေမဲ့ ပါးက မှတ်ဉာဏ်အလွန်ကောင်း၏။ သူနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ လူ၊ မရင်းနှီးတဲ့ လူကို သူ့မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ ပဲ ခွဲခြားမှတ်ထားတတ်ပြီး ဒီလူကို လိုလားနေတယ်၊ ဒီလူကိုတော့ မလိုလားဘူး စသဖြင့် သူမ ခံစားချက်လေးတွေကို မျက်လုံးထဲမှာ ပဲ ရှာဖွေမှတ်ထားကြရသည် ။

အရွယ်လေးရလာတော့ ခေါင်းမာ၍ တစ်ဇွတ်ထိုးဆန်သော သူမအမှုအကျင့်လေးတွေကို စမြင်လာခဲ့ရ၏။ လိုချင်တာကို မရလျှင် မသိသာပေမယ့် မလိုလားတာကို သူမက ပြတ်ပြတ်သားသားပြ၏။

မစားချင်တာကို ကျွေးလို့ မရ၊ မနေချင်တာကို နေပါဦး သွားမလုပ်နဲ့ ၊ လူကိုဖြစ်ဖြစ် ပစ္စည်းကိုဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ထိခိုက်သွားအောင် ဆန့်ကျင်ရဲတဲ့ သတ္တိ သူမမှာ ရှိသည် ။

ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးက တစ်ချိန်ချိန်မှာ ခုလို ပြောင်းလဲရောက်ရှိလာ

နိုင်တယ်ဆိုတာ မတွေးမိခဲ့သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်ပေးရတော့မှာ ဖြစ်သည်။ ။

အလယ်တန်းဆင့် နောက်ဆုံးပတ်စာမေးပွဲတွေဖြေပြီးသည့်နေ့မှာ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားရဲခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး ..။

အမေဖြစ်တဲ့ သူ ဘယ်လိုတမ်းတငိုယိုနေပေမယ့် တစ်ခေါက်လေးမှ ပြန်လှည့်မလာခဲ့သည့်သူ ..။

စိတ်မချလို့ ရှာဖွေအုပ်ထိန်းခဲ့ရသော ဘကြီးတော်သည့် ဦးရွှေခိုင်လက်ထဲရောက်သွားပြီဆိုမှ မအေက စိတ်လျှော့ကာ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲ၏။

တကယ်ဆို ဒီအရွယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အမေနောက်အိမ်ထောင်သစ်ထူလိုက်ခြင်းကြောင့် ထိခိုက်ခံစားရတယ်ဆိုရင်တောင် ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး ဆန္ဒပြတော်လှန်တဲ့ အထိ လုပ်သွားသင့်သလား ..။

မိုက်မဲလွန်းခဲ့တာဆိုရင်တောင် မအေ သေဆုံးသွားတဲ့ အထိ လုံးဝပြတ်တောက်စွာ နေနိုင်ခဲ့တာ မလွန်ဘူးလား ..။ ထို့ကြောင့် သူမကို မိသားစုစာရင်းက ပယ်ထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

အခက်အခဲဖြစ်နေတာက ကိုယ်မွေးတဲ့ မျောက်က ကိုယ့်ကိုပြန်ခြောက်နေခြင်းကြောင့်ပင် ..။

ဟွန်း ..။

သူဌေးကြီးတဲ့ ..။

သူဌေး ဦးဝေယံ ..။

မင်းက တကယ်တော့ သူဌေးကြီးရဲ့ ကားကို မောင်းနေတဲ့ ဒရိုင်ဘာ

ဝေယံ ပါက္ခာ ..၊ ခုကျမှ ငါမွေးတဲ့ မျောက်က ငါ့ကိုပြန်ပြီး သွားဖို့ပြလို ရမလား ..။

ဒေါ်ခင်ဝင့်လှိုင်က တန့်န့် ဒေါသတွေနှင့် တန်းစီတွေးနေမိသည် ။ ပြီး တော့ မဲ့ပြုံးနှင့် ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ကာ ကျေနပ်စရာတွေ ပြန် တွေးပြီး အားသစ်လောင်းမိ၏။

ဒရိုင်ဘာဘဝကနေ သူဌေးရဲ့ ယောက်ျားဖြစ်လာခဲ့ရတဲ့ ဝေယံလို မ လောက်လေးမလောက်စားက ကိုယ်ကြိုးဆွဲသလို မကနိုင်ပါဘူးဆိုတာ ရယ်ချင်မိသည် ။

သင်းလိုလူကိုမဆိုထားနှင့် ကျောက်တွင်းသူဌေးကြီး ဦးကြာညိုလို လူကိုတောင် သူမက ဘာလုပ်ထားခဲ့သလဲ ...။

ဒါတွေ မင်းတွေးချိန်မရှိတော့ဘူး ဝေယံ ..။

အခု ငါမင်းကို ပေးနိုင်တာက တွေးဖို့ အချိန် မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့အတွက် လိုအပ်တဲ့ ပင့်သက်လေးတစ်ရှိုက်ပဲ ..။

မင်းအတွက်တော့ မနက်ဖြန်တွေ သိပ်မကျန်တော့ဘူးဆိုတာ သိနေ ဖို့ ..။

* * *

အခန်း (၃)

“သူများ အိမ်ထဲဝင်ပြီး မဟုတ်တာလုပ်လို့ သွေးသံရဲ့ရဲ့နဲ့ ပြန်ပြေးလာ တာနေမှာ ပေါ့ .. ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဆေးရုံမပို့ဘဲ အိမ်ကိုခေါ်လာခဲ့တာ လဲ ..”

သတိလစ်သွားလိုက် ပြန်ရလာလိုက်နှင့် ဝေဝါးနေသည့် စိတ်အာရုံ ထဲမှာ ပထမဆုံးပြတ်သားစွာ ကြားလိုက်ရသည့်အသံဖြစ်သည် ။ ပြီး တော့ ..!

“နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးကွာ .. မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခိုးဆိုး တိုက်ခိုက်တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ..”

“ဖြစ်နိုင်လို့ ပဲ အခု ဓားဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဆွေ တို့ ကားရှေ့ကိုရောက် လာတာပေါ့ ..”

“ကိုယ်လည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ ဆွေရယ် .. ဒီဒဏ်ရာမျိုးနဲ့ ဆေးရုံပို့ရင် ရှုပ်ကုန်မှာ ပေါ့ ..”

“ရှုပ်မှာ စိုးရမှာ က သူပါ၊ ဆွေတို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကား နဲ့ လည်း တိုက်မိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ပါရစေဦး၊ မင်း ဘာဖြစ် လို့ ဒီလောက်တောင် အပြစ်ကြောက်နေရတာလဲ၊ မိန်းကလေးပုံစံ ကြည့်ရတာ ဆွေကောင်းမျိုးကောင်းပုံလေးပါ ..”

တစ်ဖက်က ခဏတော့ အသံတိတ်သွားပေမယ့် ..၊

“ဆွေမကောင်း မျိုးမကောင်းတဲ့ သူက နဖူးမှာ စာပါတာ မဟုတ်ဘူး ..”

ခပ်ပျော့ပျော့ စောဒကတက်သံနှင့်အတူ ယောက်ျားကြီး၏ သက်ပြင်းချသံကိုကြားရသည်။ ။ ပါး မျက်လုံးတွေကို မဖွင့်ဘဲ အိပ်ပျော် နေသလို ဆက်နေလိုက်သည်။ ။

သူမ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဒီလူတွေမေးလာမည့် မေးခွန်းတွေကို သူမဖြေနိုင်ပါ့မလား ..၊

“ရှင့်ညီမ ခုထိ ပြန်မလာသေးပါလား ကိုတိုင်း၊ တော်ကြာ ယောက်ျားရဲ့ ဝိညာဉ်နောက်လိုက်ရင်း ပယောဂဆရာနဲ့ ညားနေဦးမယ် ..”

“မင်းကတော့ ပြောတော့မယ် ဆွေရာ .. နွေဦးလေး သနားပါတယ် ..”

“မသနားလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ကိုတိုင်း .. ဒီဆရာဝန်ကပြော လို့ ဆိုလို့ ကောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ သေသွားတဲ့ ဝိညာဉ်တွေနဲ့ စကားပြောနိုင်တယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်သူဖွဲ့လိုက်တဲ့ စကားမှန်းမသိဘူး . .”

“ဖွတာ မဟုတ်ဘူး .. ဒါတကယ်ပဲ ..”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ ..”

“ဘယ်သူမှ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဒါကိုယ်တိုင်သိခဲ့တာ ၊ ရောဂါရှာမ ရ ဆေးရှာမရတဲ့ လူနာတစ်ယောက်ကို သူ့လက်ထဲအပ်လိုက်ရဖူးတယ်၊ စိတ်ရောဂါနဲ့ ပတ်သက်သမျှ သူ အကုန်ဖမ်းနိုင်တယ်၊ လူနာကို စိုက်ကြ

ည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်တစ်ချက်မှာ ပဲ သူတစ်ပါးအပေါ် ဘယ်လောက်ထိ
ထိုးထွင်းနိုင်တဲ့ စိတ်ပညာရှင်လဲဆိုတာ သိသာတယ် ..”

“ရှင်တော်တော် အထင်ကြီးခဲ့တာပဲ ..”

ကြားနေရသမျှကို နားစိုက်ထောင်ရင်း ပါး မျက်လုံးတွေ မဖွင့်မိ
အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ ။ ဒဏ်ရာနာပေမယ့် သတိမရသေးတဲ့ အတို
င်း မျက်တောင်ဖျားတွေတောင် မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့ရ၏။

“နွေဦး .. သူ့ဆီ မရောက်ရောက်အောင်သွားတာ ရှင့်ရဲ့ အထင်ကြီးမှု
တွေ ဓာတ်ကူးသွားတာပဲနေမှာ ..”

“မင်းပဲပြောတော့ ဆွေ ..”

ကိုတိုင်း ဆိုသည့်ဆရာဝန် အမျက်ထွက် လာပြီး နေရာမှ ထသွားပုံ
ပေါ်သည်။ ။ ထိုအခါကျမှ ဆွေ ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ လူနာဘေးမှာ နေဖို့ ပြောခဲ့ပြီး ထလိုက်သွားရင်း
..!

“ကဲပါ .. ဒေါသတွေနဲ့ အပြင်ထွက်ဖို့ ခြေဦးမလှည့်ပါနဲ့ ၊ ဆွေက ရှင့်
အတွက် စိတ်ပူလို့ ပြောတာပါ .. ဒီလူနာကို အနာသက်သာအောင်ကုသ
ပေးပြီးရင် ..”

“ငါကလည်း အိမ်မှာ နေပါစေဆိုပြီး ထားတာ မဟုတ်ဘူး ဆွေ ..”

“ဒါဆို ပြီးတာပဲ .. ထမင်းစားရအောင် ..”

“နေပါဦး .. ဒီကောင်မလေး ထွက်လာတဲ့ ခြံအကြောင်း ငါစုံစမ်းခိုင်း
ထားတာ ဖုန်းပြန်မဆက်သေးဘူး .. ခဏစောင့်လိုက်ဦးမယ် ..”

အလှမ်းကွာသွားသဖြင့် စကားသံတို့ ကို မနည်းနားစိုက်ထောင်နေရ

သည် ။ ပဒုမ္မာ စံအိမ်ကြီးထဲက သတင်းကို ဒီလူတွေဘယ်လိုစုံစမ်းမှာ လဲ ..!

အတွင်းလှိုက်ချစားနေသော လျှို့ဝှက်မှုတို့ ဖြင့် သည် စံအိမ်ကြီးထဲက သတင်းတွေက သူတို့ ပို့လွှတ်ချင်ရင်သာ အပြင်ထိပေါက်လာမှာ ဖြစ်ကာ လျှို့ဝှက်ချင်သည့် ဘယ်အရာမဆို အပြင်လူသိနိုင်ဖို့ မလွယ်ပေ ..။

ဒါဆို သူမနဲ့ ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာ သူတို့ လျှို့ဝှက်ချင်သည့်သတင်းမျိုးလား .. ပျံ့လွင့်စေချင်သည့် သတင်းမျိုးလား၊ ဘယ်လို အမျိုးအစားထဲမှာ ပါနိုင်သလဲ ..!

“ဗျာ ..”

“

“ကိုသက်နောင် .. ခင်ဗျား ဟုတ်ရဲ့ လားဗျာ ..”

စကားသံတွေကြောင့် ပါး သေချာစူးစိုက်နားစွဲထားလိုက်မိ၏။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် တအံ့တဩအထိတ်အလန့်တွေ ဖြစ်နေခဲ့ကြပြီး ..။

“ပေးစမ်းပါ ကိုတိုင်းရယ် .. ဆွေ သိချင်လို့ ..”

“

“ကောင်မလေးက အလွန်ဆုံးရှိလှမှ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရယ် ..”

“..”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးသက်နောင်ရယ် .. မယုံတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူဌေးနဲ့ မကင်းမရှင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရှိကြတာ သိပါတယ် ၊ ဒါပေမဲ့ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ဝင်ပြီး အသက်ကိုရန်ပြုဖို့ ထိ သောင်းကျန်းတယ်

ဆိုတာက ..”

“.....”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုသက်နောင် ကလည်း သူများကို မေးကြည့်ရတာပါ။ ဒါမှန်ပါတယ် .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် .. ခုလို သိရတော့ ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ အဖြေရှာစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ ..”

“.....”

“ရှင် ...”

“.....”

“ဪ .. ဟုတ်တယ် ဦးသက်နောင်၊ ကျွန်မတို့ ကားနဲ့ တိုက်မိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တိုက်ထဲကနေ လိမ့်ထွက်လာတာ၊ ကျွန်မတို့ လည်း ရုတ်တရက်ကြီး ကိုယ့်ကားအောက် လိုမ့်ဝင်လာတော့ တက်ကြိတ်မိပြီ ဆိုပြီး ကြက်သေသေကုန်ကြတာ၊ သတိရလာလို့ ပြေးဆင်းတော့လည်း လူနာကိုပဲ ကြည့်မိတယ်၊ ခြံကြီးကို မကြည့်မိဘူး..”

“.....”

“ဟုတ်တယ် ကြည့်တဲ့ အချိန်မှာ တော့ တံခါးကြီးက ပိတ်ထားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ပခုံးအောက်နားမှာ ဓားမြှောင်ကြီးစိုက်လျက် သားနဲ့ .. ပြီးတော့ ခေါင်းမှာ လည်း သွေးတွေ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပွန်းပဲ့သွေးစို့ထားတာတွေ အများကြီးပဲရှင် .. အဲ့ဒီ တံခါးကနေ အဝတ်စုတ်ထုပ်လို လွှင့်ပစ်လိုက်တာတော့ သေချာပါတယ် ..”

“.....”

“မဆိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကားဘီးကြားထဲမှာ သွေးအလိမ်းလိမ်းနဲ့ လေ၊ ဘယ်လိုလုပ် ကွေ့ရှောင်ထားခဲ့ရက်မှာ လဲ၊ မိန်းကလေးက သန့်သန့်စင်စင်လေးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရည်သန့်တိုင်းလည်း ပြောလို့ တော့ မရဘူးပေါ့နော်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးသက်နောင်ရယ် .. ခုလို ရှုပ်ထွေးတဲ့ မိန်းကလေးမှန်းသိရင်တော့ ဘယ်ခေါ်တင်ခဲ့မလဲ ..”

သေချာကြားနေရခြင်းက ဖုန်းပြောနေရင်း သူမ ခုတင်ဆီပြန်လျှောက်လာ၍ ဖြစ်သည်။ ။

ပါး အသက်မှန်မှန်ရှုရင်း ဒေါသကြောင့် ပွက်ပွက်ဆူနေသည့်စိတ်ကို လျှော့ချနေရသည်။ ။ ဒေါ်ခင်ဝင့်လှိုင် ဒီသတင်းကို သေချာကြံစည်ပြီး လွှင့်လိုက်တာဖြစ်မည်။

ဒီပုံစံအတိုင်းဆို သူမ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်မရအောင် နာကျင်နေသည့် ဒဏ်ရာတွေနှင့် လက်ခံဆေးကုပေးချင်တဲ့ သူတောင် ရှိပါ့မလား ..။

သူမ တွေးနေတာတောင် မဆုံးသေးပေ ..၊

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုတိုင်း .. ဒီကောင်မလေးက ‘ပဒုမ္မာ’ဆိုတဲ့ စံအိမ်ကြီးက သူဌေးနဲ့ ..”

“သတင်းဆိုတာမျိုးက အမှန်လို့ တော့ ယူလို့ မရပါဘူးကွာ ..”

“သတင်းတိုင်း မှားမနေဘူးဆိုတာလည်း ရှင် လက်ခံသင့်တယ်လေ .”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမဲ့ ငါတို့ လူမှုကျင့်ဝတ်အရ သူ့ကို လောလောဆယ် ဒီတိုင်း ပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့ တော့ မဖြစ်ဘူး ဆွေ ..”

“ဆွေ သိပါတယ်၊ သူ့သတိရလာရင်တောင် ဒဏ်ရာတွေဒီလောက်များ တာ အခြေအနေက ဘယ်လိုမှန်းမသိသေး

ဘူး၊ ဆွေလည်း ဆရာဝန်ပါပဲ ကိုတိုင်းရယ် .. ဒီတိုင်းပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့ ထိ မရက်စက်ပါဘူး ..”

နှစ်ယောက်စလုံး ဆရာဝန်တွေမှန်းသိလိုက်ရပြန်သည် ။ သူမ လူကောင်းတွေနဲ့ တွေ့လို့ အသက်ရှူချောင်ခဲ့ရပေမယ့် လူတကာ ရွံရှာဖွယ် အဖြစ်သနစ်မျိုးကို ယုတ်ယုတ်မာမာ ဖန်တီးလိုက်သူတို့ ကြောင့် ..၊

“သူ နည်းနည်းမှ လှုပ်ရှားမလာဘူးလား အေးမာ ..”

“မလှုပ်ဘူး ..အစ်မ..”

“အင်း .. အင်း .. သွားတော့ ..”

သူမ သတိရချိန်တန်နေပြီကိုတော့ သိနေကြလိမ့်မည်။ မေးမြန်းကြည့်ကြဖို့ လည်း စိတ်စောနေကြမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်၊ ဘာမှ မဆီမဆိုင်စောင့်ရှောက်ကူညီပေးနေတာကို မညာချင်ပေမယ့် ..။

* * *